

Isusova sestra

Angelika DAIKER, *Prijeđene granice. Život i duhovnost male sestre Magdalene*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2003., 223 stranice.

Ne znam je li vam ikad palo na pamet, Bože mi oprost, ali, zar ne bi bilo zgodno razmisliti: kako bi to bilo da je Isus imao sestru?

1. Židovski mislilac Šalom Ben Chorin napisao je tako davno knjigu *Brat Isus!* A mi Isusa odvajkada svojim bratom smatramo i

nazivamo! I pjevamo mu ko bratu svojemu! Ta kako i ne bi, pa zar je malo imati takvoga brata kao što je Isus! Brat, a Bog! Brat, takoreći od istoga mesa i iste krvi, a opet Svemogućí! Nekako i sam podvrgnut zakonima vremena i prostora, naših ljudskih mijena i stanja, a opet tako čudesan. Čudotvoran. Nevjerojatan u svojoj čudesnosti. I još više od svega, moćniji čak i od same smrti! Bog, pravi pravcati, čudesni i čudotvorni, Bog koji je radi nas i radi našega spasenja ne samo postao čovjekom, nego koji je radi nas i našega spasenja postao našim bratom! Zamalo pa bratom blizancem! Sa svakim od nas!

2. I eto, taj naš brat Isus, kako stoje stvari, bio jedinac. Sin jedinac! Jedinorođenac u krilu Očevu, jedinac u svoje majke Marije. Da, Djevice Marije, jedincati, unikat, singularitet u ovoj ljudskoj tako izmjenjivoj i tako ponavljajućoj i ponovljivoj povijesti! I vele Sveta pisma, premda nazivaju neke braćom njegovom, po srodstvu, da braće i sestara nije imao. A opet, taj isti Isus, kao - Bože mi oprosti - iz nekakvoga inata, ne samo da je učio i poučavao kako su svi njegova braća, a neki ne samo braća nego i pravi pravcati prijatelji, i ne samo da je učio kako su mu žene sestre, nego je neke primio i u svoje društvo, da idu za njim, da ga slijede, pa čak i da ga uzdržavaju i da mu pomažu. Velim, i ne samo to: odnosio se prema njima kao prema svojim sestrama! A uvjet je bio jedan jedini! Da vrše volju Oca njegova i njihova, Oca koji je na nebesima! Oca nebeskoga!

Eto, vele Sveta pisma da Isus nije imao sestre! Ali, Bože mi oprosti, pa moglo bi zaista biti zanimljivo da je imao barem neku polusestru? E, kako bi to bilo zgodno! Samo, bi li bilo naporno biti Isusova sestra. Eto, recimo, polusestra!? Kakva bi to trebala biti osoba? Što bi trebala sve znati, što govoriti, činiti, kako se ponašati?

3. Sestra. Znamo li mi što je sestra? Bojim se da sve manje to znademo. Sve je manje sestara. I sve je manje braće. Sve je manje iskustva te blizine, na koju poziva i koju doziva sestrinstvo. Tko ima više sestara, zna što to znači. Nekad može biti tlaka, ali je zapravo blagoslov. Veliki blagoslov. I pomoć. Zato one koje pomažu i nazivamo sestrama. Sestrama koje rade u bolnici... Sestrama koje pomažu po staračkim domovima, koje rade s hendikepiranima... Sestrama se naziva osobe iz dragosti, velike dragosti i miline. A danas su počeli davati neka druga imena, odgojiteljice, poslužiteljice... Kao da se ljudi boje reći: Sestro! I tako se žene pretvaraju (i drugi ih pretvaraju) u ono što zapravo ne bi trebale biti! Jer one su, uz majčinski poziv, prvenstveno sestre.

A što ako se neka osoba upregne do te mjere da se nastoji približiti bratu Isusu? Pa hoće da mu bude prijateljica? Neke vele čak

i zaručnica. Ili hoće da mu bude sestra? Je li to onda Isusu tlaka? Što će on onda s njom? I kako će s njom na kraj? I što se događa s onom koja se odluči na sestrinstvo, i to baš Isusu? Neke sestre dobiju ime časna. Časna sestra. I časno je ime časna sestra, nije li? Sestra puna časti i dostojanstva, u svojoj ženstvenosti, u svojoj vrijednosti i vjernosti, u svojem pozivu. Časna po svojem časnom i svetom bratu. Isusu. Ne znam po kome bi drugom časne mogle nositi to ime sestre, doli po svojem bratu Isusu!

4. Izabrati poziv sestre! Nije li to neobično. A zapravo bi trebalo biti posve normalno i posve jednostavno. Samorazumljivo. Razumljivo samo po sebi. I izabrati ne poziv velike sestre, glavne, odgovorne, gazdarice, nego sasvim male sestre. Posljednje. One što je i inače u kući stalno, čak i kad je već sasvim velika, nastavljaju zvati "mala". Mala sestra. Mala sestra Isusova. Otkriti da je to životni poziv, životno poslanje, životno zvanje! Životno sve, biti mala sestra Isusova. Trčkarati za njim, slušati ga, ići za njim u pustinju, diviti se njegovim čudesima, strepiti nad strahotom ljudske zloće koja se na njega okomila, zajedno s njim patiti na križnome putu, s njim umirati u čvrstoj nadi već ostvarene radosti i svjetlosti uskrsnuća.

5. Po primjeru maloga brata, Charlesa de Foucaulda, jedna žena, zanesena Isusom i pustinjom, zanesena svima u kojima se otkriva njegova blizina, zanesena njegovom braćom u potrebi duše i tijela, ma tko bili i ma gdje bili, dakle ta jedna žena (valjda ne bez razloga imenom Magdalena), uputila se u avanturu. Uputila se u daleku i dugu avanturu, u pravu životnu priču, u pravi roman, na put do krajnjih granica. Te krajnje granice su krajnje granice same sebe, to su krajnje granice dosega vlastitoga zdravlja i shvaćanja, to su krajnje granice duhovnog iskustva u molitvi i samoći, to su krajnje granice svijeta, država iza željezne zavjese i naroda kojima je i sam spomen na Isusa stran.

6. Ta žena, mala sestra Magdalena, prešla je granicu. Prešla je onu istu granicu koju su prešle značajne kršćanske svete dvadesetoga stoljeća, koju je na svoj način prešla sveta mala Terezija iz Lisieuxa, koju je na svoj način prešla blažena mučenica Edith Stein, koju je na osobit način prešla i Gonscha Boyaxhiu, Majka Terezija iz Kalkute... i to ne one same, nego zajedno s njima mnoge neznanke. A koja je to granica? To je granica, neprotumačiva riječima, ali jako dobro osjetljiva *sensusom fidei*, osjećajem vjere, to je granica razlike između slušanja izdaleka i boravka u Isusovoj blizini, to je granica razlike između odricanja od nečega i nezadrživoga, nezaustavljivoga i posvemašnjeg darivanja sebe, to je granica što se proteže između poznavanja po viđenju i zajedništva po duhu i krvi.

Gospođica Magdalena prešla je tu granicu preko koje se postaje Isusova sestra. A Isusova sestra ne može drugačije doli biti mala! Pa i on je bio mali, sve dok nije uzdignut na križ. Isusova sestra ne može drugo doli njega slijediti - posve, a tim svojim sestrama Isus daje začuđujuću moć, da mogu činiti čudesna, da mogu ljubiti do Božjega beskraja.

7. Vjerujem da ne treba ovdje govoriti o knjizi i o liku male sestre Magdalene. Ni o blagoslovljenom trudu autorice Angelike Daiker, koja je sebi i nama otkrila bogatstvo života i duhovnog iskustva male sestre Magdalene. Vjerujem da će onima koji u svoje ruke uzmu ovu knjigu biti ispriповjeđen životni put, križan i blagoslovljen, male sestre i njezinih malih susestara. Vjerujem da će biti prepoznata i njihova prisutnost među nama. I nadasve vjerujem da će nas mala sestra Magdalena potaknuti da se upitamo: Jesam li ikad i pomislio odvažiti se da prijedem granicu bratstva i sestrinstva s Isusom?

Doista rekoh ono što me potreslo, nakon čitanja ove knjige. Onaj vrtlog promišljanja i pitanja, i bujicu osjećaja koja se s ovim riječima i slikama na mene izlila. A ako se nakon ovih riječi ne zainteresirate, ne kažem za knjigu, nego za malu sestru Magdalenu ili, još bolje rečeno, ako se ne zainteresirate za njezinoga brata Isusa, ne znam što bih vam još mogao reći, osim: bojim se da neće dobro završiti... dok je vremena, molim vas, odvažite se, ipak, itekako vrijedi truda! (Za početak barem pročitajte ovu knjigu).

Ante Mateljan